

פרשת שלח התשע"ו

adk1010@gmail.com

הרב ארי דוד קאהן

1. במדבר פרק טו, א-מא

(א) וידבר ה' אל-מֹשֶׁה לאמר: (ב) דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תִבְאוּ אֶל-אֶרֶץ מוֹשְׁבֵיכֶם אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם: (ג) וַעֲשִׂיתֶם אֲשֶׁה לְה' עֲלֵה אוֹזֵבַח לִפְלֵא־נִדְרָו אוֹ בַנְדֻבָּה אוֹ בַמַּעֲדִיכֶם לַעֲשׂוֹת רִיחַ נִיחַח לְה' מִן-הַבֶּקָר אוֹ מִן-הַצֹּאן: (ד) וְהַקְרִיב הַמַּקְרִיב קֶרְבָּנוֹ לְה' מִנְחַה סֶלֶת עֶשְׂרֹן כָּלֹל בַּרְבַּעִית הֵהָיוּ שָׁמֶן: (ה) וַיִּזֶן לְנֶסֶף רַב־יַעֲיִית הֵהָיוּ תַעֲשֶׂה עֲלֵה־עֹלָה אוֹ לִזְבַּח לַכֹּבֵשׂ הָאֶחָד: (ו) אוֹ לֵאֵיל תַעֲשֶׂה מִנְחָה סֶלֶת שְׁנֵי עֶשְׂרִינָיִם כָּלֹל בַּשָּׁמֶן שְׁלֹשִׁית הֵהָיוּ: (ז) וַיִּזֶן לְנֶסֶף שְׁלֹשִׁית הֵהָיוּ תַקְרִיב רִיחַ-נִיחַח לְה': (ח) וְכִי-תַעֲשֶׂה כֹו־בֶקָר עֲלֵה אוֹזֵבַח לִפְלֵא־נִדְרָו אוֹ-שְׁלָמִים לְה': (ט) וְהַקְרִיב עַל-כֹו־הַבֶּקָר מִנְחָה סֶלֶת שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינָיִם כָּלֹל בַּשָּׁמֶן חֲצִי הֵהָיוּ: (י) וַיִּזֶן תַקְרִיב לְנֶסֶף חֲצִי הֵהָיוּ אֲשֶׁה רִיחַ-נִיחַח לְה': (יא) כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְשׁוֹר הָאֶחָד אוֹ לֵאֵיל הָאֶחָד אוֹ-לֵשֶׁה בַכֹּבֵשִׁים אוֹ בַעֲזִים: (יב) כַּמִּסְפָּר אֲשֶׁר תַעֲשׂוּ כִכָּה תַעֲשׂוּ לְאֶחָד כַּמִּסְפָּר: (יג) כָּל-הָאֲזִרָח יַעֲשֶׂה-כִכָּה אֶת-אֵלֶּה לְהַקְרִיב אֲשֶׁה רִיחַ-נִיחַח לְה': (יד) וְכִי-יָגִיד אֶתְכֶם גֵּר אוֹ אֲשֶׁר-בְּתוֹכְכֶם לְדַרְתֵיכֶם וַעֲשֶׂה אֲשֶׁה רִיחַ-נִיחַח לְה' כַּאֲשֶׁר תַעֲשׂוּ כֵן יַעֲשֶׂה: (טו) הַקְהֵל חֻקָּה אֶתְּ לָכֶם וְלָגֵר הַגֵּר חֻקֵּי עוֹלָם לְדַרְתֵיכֶם כַּכֶּם כַּגֵּר יִהְיֶה לִפְנֵי ה': (טז) תִּנְרָה אֶתְּ וּמִשְׁפַּט אֶחָד יִהְיֶה לָכֶם וְלָגֵר הַגֵּר אֶתְכֶם: פ

(יז) וידבר ה' אל-מֹשֶׁה לאמר: (יח) דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּבֹאֲכֶם אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אָנִי מְבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה: (יט) וְהָיָה בְּאֶחְלָכֶם מִלְחָם הָאֶרֶץ תַּרְיָמוֹ תְרוֹמָה לְה': (כ) רֵאשִׁית עֶרְסַתְכֶם חֲלָה תַרְיָמוֹ תְרוֹמָה כַּתְרוֹמַת גֵּרָו כֵן תַרְיָמוֹ אִתְּ: (כא) מֵרֵאשִׁית עֶרְסַתְכֶם תִּתְּנוּ לְה' תְרוֹמָה לְדַרְתֵיכֶם: (כב) וְכִי תִשְׁגֹּו וְלֹא תַעֲשׂוּ אֶת כָּל-הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר-דִּבֶּר ה' אֶל-מֹשֶׁה: (כג) אֵת כָּל-כֹּוֹ אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֲלֵיכֶם בְּיַד-מֹשֶׁה מִן-הַיּוֹם אֲשֶׁר צִוָּה ה' וְהָלַח לְדַרְתֵיכֶם: (כד) וְהָיָה אִם מַעֲיָנִי הַעֲדָה נַעֲשִׂיתָה לִשְׁגָגָה וַעֲשׂוּ כָל-הַעֲדָה פֶּר כֹו־בֶקָר אֶחָד לְעֹלָה לְרִיחַ נִיחַח לְה' וּמִנְחָתוֹ וְנֶסֶפוֹ כַּמִּשְׁפָּט וּשְׁעִיר-עֲזִים אֶחָד לְחַטָּאת: (כה) וְכַפָּר הַכֹּהֵן עַל-כָּל-עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִסְלַח לָהֶם כִּי-יִשְׁגָּגוּ הוּא וְהֵם הִבִּיאוּ אֶת-קֶרְבָּנָם אֲשֶׁה לְה' וְחַטָּאתָם לִפְנֵי ה' עַל-יִשְׁגָּגְתָם: (כו) וְנִסְלַח לְכָל-עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלָגֵר הַגֵּר בְּתוֹכָם כִּי לְכָל-הַעַם בִּשְׁגָגָה: (כז) וְאִם-יִגְפֹשׂ אֶחָד מִחַטָּא בִשְׁגָגָה וְהַקְרִיבָה עֹז בַת-שִׁנְתָה לְחַטָּאת: (כח) וְכַפָּר הַכֹּהֵן עַל-הַגִּפְשׁ הַשְּׁגָגָה בַחַטָּא בִשְׁגָגָה לִפְנֵי ה' לְכַפֵּר עָלָיו וְנִסְלַח לוֹ: (כט) הָאֲזִרָח בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל וְלָגֵר הַגֵּר בְּתוֹכָם תִּנְרָה אֶתְּ יִהְיֶה לָכֶם לַעֲשֶׂה בִשְׁגָגָה: (ל) וְהִגִּפֹשׂ אֲשֶׁר-תַעֲשֶׂהוּ בְיַד רֹמֵה מִן-הָאֲזִרָח וּמִן-הַגֵּר אֶת-ה' הוּא מַגִּדֵף וּנְכַרְתָּה הַגִּפְשׁ הַהוּא מִקְרָב עִמָּה: (לא) כִּי דִבַּרְתָּהּ בְּיָד וְאֶת-מִצְוֹתוֹ הַפָּר הַפְּרָתוֹ תִפְרָת הַגִּפְשׁ הַהוּא עֹנָה בָּה: פ

(לב) ויהיו בני-יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר וַיִּמְצְאוּ אִישׁ מִקְשָׁשׁ עֲצִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת: (לג) וַיַּקְרִיבוּ אֹתוֹ הַמִּצְאִים אֹתוֹ מִקְשָׁשׁ עֲצִים אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן וְאָל כָּל-הָעֵדָה: (לד) וַיִּנְיְחוּ אֹתוֹ בַּמִּשְׁמֶר כִּי לֹא פָרַשׁ מֵהַיַּעֲשֶׂה לוֹ: (לה) וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה מוֹת יוּמַת הָאִישׁ רָגוּם אֹתוֹ בְּאֲבָנִים כָּל-הָעֵדָה מִחוּץ לַמַּחֲנֶה: (לו) וַיִּצְיִאוּ אֹתוֹ כָּל-הָעֵדָה אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ בְּאֲבָנִים וַיָּמָת כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת-מֹשֶׁה: פ

(לז) וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה לאמר: (לח) דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל-כַּנְפֵי בְגָדֵיהֶם לְדַרְתֶּם וְנִתְּנוּ עַל-צִיצִית הַכַּנָּף פְּתִיל תְּכֵלֶת: (לט) וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ

וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת ה' וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תִתְּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: (מ) לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי וְהֵייתֶם קְדוֹשִׁים לְאַלֹהֵיכֶם: (מא) אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהֵיוֹת לְכֶם לְאַלֹהִים אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם: פ

2. ספר קול מבשר ח"א - פרשת שלח

ד(ג). סיפר הרב בן ציון אוסטרובער זצ"ל, שפעם אחת, בעת שהרבנית מגור ע"ה, היתה בסכנה גדולה מפאת מחלתה בסמוך לפטירתה, כאשר בא בעלה האדמו"ר ה"שפת אמת" זצ"ל לאוטווצק לבקרה, אמר אחר תפילת שחרית להביא לו יי"ש, ושתה עם המקורבים ל"חיים" ביי"ש חזק שלא היה רגיל בזה מעולם. ואמר אז בשם הגה"ק מרן החי' הרי"ם צוק"ל, שאמר בשם הגה"ק מרן הרבי ר' בונם מפשיסחא צוק"ל, מה שנאמר (בתדבא"ר פ' כ"ט), בסמיכות פרשת נסכים לפרשת מרגלים, דאמר הקב"ה לך ומרצה אותן העניים שכבר יצאו לכן מאליהם. היינו, דלאחר שהיו אז במרירות נוראה על מעשה המרגלים, אמר הקב"ה לנחמם בפרשת נסכים. והוא רמז למה שנאמר (משלי ל"א ו), תנו שכר לאובד ויין למרי נפש. [וילקט יוסף, ילקוט רבא, דף ל"ז]:

3. פירוש בעלי התוספות על במדבר פרק טו פסוק ב

כי תבאו אל ארץ משובותיכם. למה נסמכה פרשה זו לפרשת מרגלים. לפי שכששמעו ישראל גזירה של הקב"ה אמרו אוי לשוניאיהם של ישראל לעולם לא יכנסו לארץ. לסוף מ' שנה. יחטאו ויגזור עוד הבורא שלא יכנסו. לכך הבטיחם הקב"ה שלסוף מ' שנה יכנסו:

4. [רבינו] בחיי במדבר פרק טו

ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה. מצות חלה אינה נוהגת במדבר, אבל נתחייבו בה מיד בכניסתן לארץ. ומה שהזכיר לשון "מלחם הארץ" הוצרך לומר כן לפי שבמדבר היו אוכלים לחם השמים שהיה קדוש, ולכך צוה כי כשיבאו לארץ ויאכלו מלחם הארץ שיקדשו אותה במצוה והיא מצות חלה ועל כן הזכיר בו את השם, ואמר: "מלחם הארץ תרימו תרומה לה". ומצוה מן התורה להפריש החלה מן העיסה, שנאמר: "ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה". והמפריש מברך אשר קדשנו במצותיו וצונו להפריש חלה, בין בארץ בין בחוצה לארץ. ועקר מצות חלה מן התורה אינו אלא בארץ, שנאמר: "והיה באכלכם מלחם הארץ", ובזמן שכל ישראל שם, שנאמר: "בבאכם", בביאת כלכם אמרתי ולא בביאת מקצתכם ולפיכך חלה בזמן הזה אפילו בימי עזרא בא"י אינו אלא מדברי סופרים. ומה שאנו מפרישין חלה בחוצה לארץ עכשיו מדברי סופרים הוא כדי שלא תשתכח תורת חלה מישראל. ואין לחלה שיעור מן התורה אפילו הפריש כשעורה פטר את העיסה, אבל מדברי סופרים שמפרישין אחד מכ"ד מהעיסה כדי שיהא בה מתנה לכהן, שנאמר: (דברים יח, ד) "תתן לו", תן לו דבר הראוי ליתן במתנה. וחלה בזמן הזה הואיל ועקר החיוב מדבריהם אינה אסורה באכילה אלא לכהן שטומאה יוצאה מגופה, כגון בעלי קרין וזבין וזבות ונדות ויולדות ומצורעים אבל שאר הטמאים במגע הטומאות ואפילו טמא מת מותרין באכילה, לפיכך נותנין אותה לכהן קטן שלא ראה קרי עדיין או לקטנה שעדיין לא ראתה נדה, ואין צריך להפריש שניהם לאש.

5. רש"י במדבר פרשת שלח פרק טו פסוק לט

ולא תתורו אחרי לבבכם - כמו (לעיל יג כה) מתור הארץ. הלב והעינים הם מרגלים לגוף ומסרסרים לו את העבירות, העין רואה והלב חומד והגוף עושה את העבירות:

6. רשב"ם במדבר פרשת שלח פרק טו פסוק לט

(לט) והיה לכם לציצית - [פתיל] הציצית הזה יהיה לכם לראייה שתראו אותו. כמו מציץ מן החרכים. וכן מצאתי בסיפרי. [וגם] פתיל תכלת פירשו רבותינו לפי שהתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע לכסא הכבוד:

7. במדבר פרק יג, כג

(כג) ויבאו עד-גחל אשפל ויכרתו משם זמורה ואשכול ענבים אהד וישאהו במוט בשגים ומן הרמנים ומן-התאנים... (כז) ויספרו-לו ויאמרו פאנו אל-הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב ודבש הוא וזה-פרוה... (לב) ויצאו דבת הארץ אשר תרו אתה אל-בני ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אתה ארץ אכלת יושביה הוא וכל-העם אשר-ראינו בתוכה אנשי מדות:

8. במדבר פרק יד, ו-י

(ו) ויהושע בן-נון וכלב בן-יפנה מן-התרים את-הארץ קרעו בגדיהם: (ז) ויאמרו אל-כל-עדת בני-ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אתה טובה הארץ מאד מאד: (ח) אם-תפנץ בנו ה' והביא אתנו אל-הארץ הזאת ונתנה לנו ארץ אשר-הוא זבת חלב ודבש: (ט) אך בה' אל-תמרדו ואתם אל-תיראו את-עם הארץ כי לחמנו הם סר צלם מעליהם וה' אתנו אל-תיראם: (י) ויאמרו כל-העדה לרגום אתם באבנים וכבוד ה' נראה באהל מועד אל-כל-בני ישראל: פ

9. דברים פרק ח, ח

(ח) ארץ חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון ארץ-נית שמן ודבש:

10. רש"י שמות פרק יג

זבת חלב ודבש - החלב זב מן העזים והדבש זב מן התמרים ומן התאנים:

11. דברים פרק ו, א-ד

(א) ונאת המצוה החקים והמשפטים אשר צנה ה' אלהיכם ללמד אתכם לעשות בארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה: (ב) למען תירא אתה' אלהיה לשמר את-כל-חקתיו ומצותיו אשר אנכי מצוה אתה ובניך ובן-בנה כל ימי חייך ולמען יארכו ימיה: (ג) ושמעת ישראל ושמת לעשות אשר ייטב לה ואשר תרבו מאד באשר דבר ה' אלהי אבותיה לה ארץ זבת חלב ודבש: פ (ד) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד:

12. דברים פרק יא, ט-יג

(ט) ולמען תארכו ימים על-האדמה אשר נשבע ה' לאבותיכם לתת להם ולזרעם ארץ זבת חלב ודבש: ס (י) כי הארץ אשר אתה בא-שמה לרשתה לא כארץ מצרים הוא אשר יצאתם משם אשר תורע את-זרעך והשקית בגלגל פגן הירק: (יא) והארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעת למטר השמים תשמה-מים: (יב) ארץ אשר-ה' אלהיה דרש אתה תמיד עיני ה' אלהיה בה מרשית השנה ועד אחרית שנה: ס (יג) והיה אם-שמע תשמעו אל-מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה אתה' אלהיכם ולעבדו בכל-לבבכם ובכל-נפשכם:

13. רש"י במדבר פרשת שלח פרק טו פסוק כד

אם מעיני העדה נעשתה לשגגה - אם מעיני העדה נעשתה עבירה זו ע"י שוגג, כגון ששגגו והורו על אחת מן העבודות שהיא מותרת לעבוד עבודה זרה בכך:

14. גור אריה במדבר פרשת שלח פרק טו פסוק כד

נעשתה לשגגה נעשית עבירה זו כו'. פירוש, שאין "לשגגה" קאי על הציבור העושים, שעשו בשגגה, כמו "נעשתה" - דהיינו הציבור שעשו, דהא הכתוב "מעיני העדה" מדבר, שהם סנהדרין (הוריות ה"ב). ועוד, דהוי למכתב 'נעשתה בשגגה', מאי "לשגגה", אלא פירושו ואם מעיני העדה נעשתה עבירה זו על ידי שוגג, שהורו בית דין על אחד מן העבירות שהיא מותרת, והצבור עשו. וזהו "נעשתה לשגגה", שהעבירה על ידי הציבור נעשתה לשגגת עיני העדה:

15. חזקוני על במדבר פרק יד פסוק יח

... וחטאה לא הזכיר לפי שהוא לשון שוגג כדכתיב וחטאה בשגגה והם זדו ופשעו

16. שמות פרק ג,

(ז) וַיֹּאמֶר ה' רֹאֵה רְאִיתִי אֶת־עַנְי עַמִּי אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם וְאֶת־צַעֲקָתָם שְׁמַעְתִּי מִפְּנֵי נִגְשָׁיו כִּי יָדַעְתִּי אֶת־מִכְאָבָיו: (ח) וְאֵרֵד לְהַצִּילוֹ מִיַּד מִצְרַיִם וְלִהְיוֹתָם לְמִן־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶל־אָרֶץ טוֹבָה וְרַחֲבָה אֶל־אָרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ אֶל־מְקוֹם הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַחִזִּי וְהַיְבוּסִי: ... (טז) לָךְ וְאֶסְפָּאתָ אֶת־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם ה' אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם נִרְאָה אֵלַי אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב לֵאמֹר פְּקֹד פְּקֹדָתִי אֲתֶכֶם וְאֶת־הָעֲשׂוּי לְכֶם בְּמִצְרַיִם: (יז) וְאָמַר אֶעֱלֶה אֲתֶכֶם מֵעַנְי מִצְרַיִם אֶל־אָרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַחִזִּי וְהַיְבוּסִי אֶל־אָרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ:

17. רש"ר הירש במדבר פרשת שלח פרק טו פסוק כד

(כד) והיה אם מעיני העדה וגו'. "עיני העדה" הם "העיניים הרוחניות" של האומה: בית הדין הגדול. זה הוא אפוא המקרה הנידון כאן: הסמכות התורנית העליונה התירה בטעות (ב"שגגה" - פסוק כב) לעשות מעשה של עבודה זרה וכתוצאה מכך נעשתה לשגגה: אותה טעות עיונית הביאה לידי שגגת מעשה; הוה אומר: נעשה בשוגג מעשה של עבודה זרה שבית הדין הגדול התיר אותו; ובהתאם לאמור בפסוק כו - "לכל - העם בשגגה" - הרי אותו מעשה נעשה על ידי הכלל הלאומי או על ידי רוב המייצג את הכלל - בין רוב הקהל במיעוט שבטים בין רוב השבטים במיעוט הקהל (ראה פ' ויקרא עמ' טד). הרי זה אותו מקרה שנידון בויקרא ד, יג - כא ביחס לשאר כל העבירות שזדונן כרת. גם שם הוראת בית הדין הגדול הביאה לידי שגגת מעשה והציבור נתחייב להביא פר העלם דבר של ציבור. רק הקרבן הוא שונה. שם הכלל הלאומי - כל אחד משבטי ישראל - מביא פר לחטאת; מביאים אפוא שנים עשר פרים; וזקני העדה - בית הדין של שבטים ואחד - מבטאים בסמיכה (שם פסוק טו) את יחסם המיוחד לקרבנות אלה. ואילו כאן הכלל הלאומי - כל אחד משבטי ישראל - מביא פר לעולה ושעיר לחטאת; מביאים אפוא שנים עשר פרים לעולה ושנים עשר שעירים לחטאת; ואין כאן סמיכה, כדרך שאין סמיכה בשאר קרבנות ציבור (הוריות ד ע"ב; מנחות צב ע"א)....

החטא המתכפר על ידי פר העלם דבר של ציבור כולל שגגה: הוראת בית דין ומעשה הציבור. אולם השגגה איננה מקיפה יותר מן השגגה, ולפיכך כפרה אחת באה על שתיהן. כנגד זה, כאן השגגה היא עזיבה עיונית של כל התורה כולה, ודבר זה נאמר בפירוש בפסוקים כב - כג; ואילו השגגה - המעשה האחד של עבודה זרה - היא רק תוצאה מוחשית מיוחדת של השגגה. משום כך כל אחת מאלה מתכפרת בקרבן מיוחד: השגגה מתכפרת בעולה, והשגגה - בחטאת. ויש לחדש תחילה את הקשר הכללי עם ה' ותורתו, ורק אחר כך אפשר לכפר על המעשה היחיד של העבירה. אולם חטאים רוחניים גרידא - הרהורי הלב - מתכפרים בעולה, שכן מקור החטאים האלה הוא התרשלות בעבודת הרוח וחוסר התמסרות להכרת האמת, ומתוך כך הטעות "עולה" על הדעת ונקבעת בלב. ... כאן כבר ניתק כל הקשר עם ה' בעטיה של הטעות הרוחנית של האומה, ואחרי החזרה בתשובה יש צורך לחדש את הקשר הזה, ולפיכך חידוש זה של הברית עם ה' יכול לבוא לידי ביטוי רק על ידי עולה. וגם כאן הנסכים נלוים לעולה והכתוב מבליט אותם בייחוד: ועשו כל - העדה פר בן - בקר אחד לעלה לריח ניחח לה' ומנחתו ונסכו כמשפט....

בקרבנות אלה הבאים על שגגת עבודה זרה אין בית הדין ניכר לעצמו, אלא הוא בטל בכלל האומה. פר העלם דבר של ציבור הוא, לאמיתו של דבר, קרבן של בית הדין הגדול. כל שבת

מעמיד את פרו לרשות בית הדין ועל ידי כך הרי הוא שולח לו אזהרה: מכאן ואילך ישקוד על משמרתו ביתר זהירות וביתר תבונה; ובית הדין סומכים את ידיהם על הקרבן, וכך הם מאמצים את הקרבן כחטאת שלהם. כנגד זה בשגיית עבודה זרה בית הדין חתר תחת עצם...